

jeg anerkjender dem som begrundede, og jeg maa handle efter min Overbeviisning. Jeg vil ogsaa både bemærket, at jeg slet ikke bliver omstændeligt berørt, blot fordi jeg hører Klager over den Maade, hvorpaa jeg tager en Sag; jeg er beredt paa at høre mange Besklagelser over den Fremgangsmaade, jeg efter bedste Overbeviisning troer at burde følge; men enhver af mig anerkjendt, begrundet Klage, skal og vil jeg altid med den største Beredvillighed bestræbe mig for at afhjælpe.

Det blev fremdeles af samme ærede Rigsdagsmand fremhævet, at der var noget Besynderligt i, at Loven hjemlede samme Understøttelse til den Gifte eller Familieforsørgeren, der havde Saa at underholde, som til den, der havde Mange at forsørge; det er ganske rigtigt, at der er noget Utilfredsstillende i, at man ikke kan afmaale denne Dyrtidsunderstøttelse nøjagtigt efter Vedkommendes virkelige Trang; men det ligger i Sagens Natur og kan ikke overraske Nogen, der har taget Deel i Lovgivningen, at man ikke, hvergang man giver en Lov, paa den Maade kan udtømme de individuelle Tilfælde, og ikke saaledes kan ramme, hvad der i det enkelte, aldeles specielle Tilfælde vilde være det absolut Rigtige, men det er nu eengang en Usuldkommenhed, som ikke lader sig afhjælpe. Netop deri, at der skal fremstilles en almindelig Regel, ligger, at den ikke kan være lige godt anvendelig i alle de enkelte Tilfælde; men deraf tør man vistnok ingenlunde udlede den Slutning, at, da man overhovedet ikke kan gøre den eller den Forskjel, saa skal man heller ikke gøre den eller den Forskjel. Hvad jeg fra mit Standpunkt kan anføre til Forsvar for den af den ærede

Rigsdagsmand omhandlede Bestemmelse i Loven, hvorefter der er gjort Forskjel mellem den, der er gift eller Familieforsørger, det er, at jeg ikke troede, at det vilde være passende og hensigtsmæssigt, om der i Loven blev indført en Bestemmelse om, at der skulde tages Hensyn til, om Vedkommende have eet eller to Børn i den eller den Alder, om de gif i Skole eller ikke osv.; men jeg vil derved paa ingen Maade gøre den urimelige Paastand, at der ikke skulde være en meget forskjellig Trang hos disse. Jeg troer ikke, at det ved nogen Lov er muligt saaledes at kunne afhjælpe Trangen i det bestemte Maal, hvori den i hvert specielt Tilfælde er tilfede. Naar der af en anden æret Rigsdagsmand er henvendt det Spørgsmaal til mig, om de, der ere ansatte ved Krydstoldvæsenet, kunde erholde Understøttelse efter denne Lov, saa maa jeg hertil svare, at det ganske vil beroe paa, i hvilken Form deres Ansættelse er foregaaet. De, som den ærede Rigsdagsmand sigtede til, ere vistnok ikke ansatte af Staten, men af vedkommende Inspecteur, og derfor mener jeg, at det er et Forhold, som maa betragtes som svarende til, naar en Embedsmand, der har en vis Sum til Contoironhold, antager visse Betjente til at udføre visse offentlige Forretninger. Jeg er forøvrigt ikke istand til at give ganske bestemt Oplysning derom i dette Dieblit; men isald de ompurgte Betjente ikke bleve medtagne ifølge den foregaaende Lov, saa ville de vistnok heller ikke kunne komme i Betragtning efter nærværende, da jeg ikke ved den har tilstøttet at gøre nogen Forandring med Hensyn til de forskjellige Stillinger.